

De man van Martine (40) is dik. Heel dik

‘Voordat ik met hem kan... vrijen, moet ik eerst een knop omzetten’

Martine (40) is vijftien jaar getrouwd met Eric (47), met wie ze een tweeling heeft. Gedurende hun huwelijk kwam haar man rond de veertig kilo aan. Martine kijkt machteloos, en van tijd tot tijd vol walging, toe hoe hij zichzelf verwaarloost.

“Op een doordeweekse dag vraagt Eric rustig ‘Wie wil er chips?’ Of hij komt aanzetten met een grote doos gebak. Onze jongens vinden het allang best, maar ik heb er moeite me. ‘Papa verwent jullie te veel op eetgebied, maar mama wil laten zien dat het ook anders kan,’ zeg ik vaak tegen Marc en Daan. Ik heb werkelijk met hen te doen. Het is niet makkelijk om twee ouders te hebben die qua voeding lijnrecht tegenover elkaar staan.

Eric was een collega. Hij had een hogere functie en werkte op een andere afdeling, maar we kwamen elkaar geregeld tegen. Qua uiterlijk was hij niet mijn type, maar ik vond hem aardig en hij maakte me aan het lachen. Soms luchten we samen. Ik had destijds een relatie met Dennis, mijn jeugdliefde. Dennis was een mooie, sportieve jongen, inclusief wasbord. Na tien jaar verkering groeiden we uit elkaar. Toen Dennis vreemdging, was het klaar. Eric was mijn praatpaal. Ik was zó verdrietig, dat ik in eerste instantie niet in de gaten had dat hij verliefd op me was. Ruim een jaar trok Eric alles uit de kast om mij voor zich te winnen. Zo ging hij bijvoorbeeld opeens twee keer per week hardlopen en werd lid van een tennisvereniging, omdat hij weet dat ik op sportieve mannen val. Eric heeft gestudeerd en is verbaal ontzettend sterk. Hij veroverde me met woorden. Ik, een mooi, blond ‘poppetje’, was behoorlijk onzeker over mezelf. Verder dan de huishoudschool was ik niet gekomen. ‘Het leven draait niet alleen om diploma’s,’ zei Eric dan, ‘Jij hebt veel belangrijker kwaliteiten: je bent lief, vrolijk, zorgzaam, krachtig, verstandig en je hebt gevoel voor humor.’ Of hij zei: ‘Als jij ergens binnenkomt, is de kamer meteen lichter.’ In eerste instantie vond ik het een verademing dat Eric meer om de binnenkant geeft dan om de

buitenkant. In de relatie met mijn ex was het juist andersom. Wat ik me alleen niet realiseerde, is dat Eric zijn eigen uiterlijk ook niet zo belangrijk vindt. Dat hij niet was gaan sporten om zijn conditie te verbeteren of strakker te worden, maar om mij voor zich te winnen. Dat hij, toen ‘de buit’ eenmaal binnen was, langzaam weer zou vervallen in zijn oude patroon van eten en bankhangen. Dat hij in vijftien jaar tijd zou veranderen van een leuke, maar niet al te knappe man met een

ook nog eens tegoed aan allerlei snacks. Met moeite wist ik mijn ergernis te verbergen. Het staat mij tegen om meer te eten dan nodig is. Je lijf is toch je ‘huis’, daar moet je goed voor zorgen. Ik stelde mezelf gerust met de gedachte dat mijn nieuwbakken echtgenoot na de vakantie weer zou gaan hardlopen en tennissen. Dat was inderdaad zo en daardoor bleef hij op gewicht. Maar na de geboorte van onze jongens, we waren ruim een jaar getrouwd, kwam de klad erin. Begrijpelijk,

‘Hij was gaan sporten voor mij. Toen de buit binnen was, ging hij weer eten en bankhangen’

normaal postuur in een fysiek ronduit onaanvaardbaar persoon met een enorme bierbuik. En dat ik, hoewel ik nog steeds van Eric houd, eerst een knop moet omzetten voordat ik met hem kan vrijen.”

Ware aard

“Voordat ik mijn jawoord gaf, woonden we een jaar samen. Eric maakte er geen geheim van dat hij een levensgenieter is. Ik vond het geen punt, omdat hij veel sportte. Het scheelde dat ik de boodschappen haalde en kookte. We aten redelijk gezond. Pas tijdens onze huwelijksreis - we maakten een cruise - zag ik voor het eerst de bourgondiër die hij werkelijk is. Drie weken lang bestelde Eric elke ochtend gebakken eieren met spek en worst. Dronk hij geen koffie zonder gebak. Lunchte hij net zo uitgebreid als hij dineerde en deed zich tussen de maaltijden

Eric had intussen een verantwoordelijke baan aan de andere kant van Nederland. De lange dagen die hij maakte, in combinatie met de gebroken nachten, hakten erin. Ook ik was kapot. Tijdens die ‘tropenjaren’ was ik de laatste die zeurde dat hij van de bank moest komen, maar tegen de tijd dat de jongens uit de luiers waren, vond ik het welletjes. In amper twee jaar tijd was Eric drie pakmaten gegroeid. Of ik nou smeekte, huilde of boos werd, keer op keer wuifde hij mijn bezwaren weg met de woorden: ‘Lieverd, ik ben meer dan alleen deze buik en mijn overgewicht. Ik ben je man en de vader van je kinderen.’ Punt.”

XXL-winkels

“Natuurlijk ervoer en ervaar ik bij vlagen onbegrip, woede en boosheid. Vooral in de zomer. Maar je kunt een ander niet

veranderen. Het is dus aan mij om te veranderen. En dat geeft me het gevoel dat ik niet de moeite waard ben. In 1998, toen we nog collega's waren, woog Eric rond de negentig kilo. Tegenwoordig draagt hij kledingmaat 58, de grootste maat die zijn favoriete herenmodezaak verkoopt. Ik vrees dat hij over een paar maanden alleen nog terecht kan bij van die speciale XXL-winkels. Hoeveel Eric weegt? Geen idee. Onze weegschaal is al jaren stuk. Maar ik schat dat de teller minstens 130 kilo aangeeft. Zelfs onze kinderen herkennen hun vader niet op de trouwvideo. Eigenlijk gelooft niemand die mijn man niet van vroeger kent, dat hij slank is geweest."

Stiekem snoepen

"Om de schade te beperken, kook ik zo gezond en licht mogelijk. Maar vanwege mijn reumatische aandoening is het de laatste jaren te zwaar voor mij geworden om de weekendboodschappen te halen. Met liefde nam Eric die taak van me over. Dat mijn man meer koopt dan ik op het boodschappenlijstje schrijf, ontdekte ik zes jaar geleden. Omdat ik een product wilde ruilen, checkte ik het bonnetje. Tot mijn verbazing zag ik een familiepak Snickers in het rijtje staan en enkele zakken snoep die ik tijdens het uitpakken van de tassen niet was tegengekomen. Zonder omwegen vroeg ik Eric waar al dat lekkers was gebleven. Geïrriteerd antwoordde hij dat hij het ongehoord vond dat ik hem controleerde. Daarna ben ik nooit meer één supermarktbon tegengekomen. Dat Eric het afgelopen half jaar werkloos thuis zat, hielp natuurlijk niet mee. Uit frustratie ging hij nog meer eten. Gelukkig is hij sinds een maand weer fulltime aan de slag. In de hoop dat Eric niet zal snacken, maak ik elke avond een goedgevulde, verantwoorde broodtrommel voor hem klaar. Toch zou het me niets verbazen als hij naast zijn lunchpakket ook nog een patatje met, frikadel speciaal of een broodje bal wegwerkt. Of onderweg naar huis een pitstop maakt bij de McDonalds. Geen idee of zijn bloeddruk en cholesterol te hoog zijn. Eric weigert naar de dokter te gaan. Ik kan hem niet dwingen. Hij is oud en wijs genoeg om te weten wat al die vette troep doet met zijn lijf. Natuurlijk maak ik

me zorgen. Dat mijn man niet vaak ziek is, zegt niets over zijn gezondheid. Uit pure wanhoop heb ik weleens heel gemene dingen gezegd, zoals: 'Als je zo doorgaat, val je op een dag dood neer. Ik zal er heus wel overheen komen hoor, maar dat jij je kinderen dit aandoet...' Ik kan net zo goed tegen een muur praten. En zeggen de jongens iets over zijn gewicht, dan lacht hij hun opmerkingen weg met grapjes als 'Jullie hebben je bril niet op.' Zijn vrienden vinden niks. Of ze durven hem er niet op aan te spreken. En van mijn schoonfamilie hoef ik al helemaal geen steun te verwachten. Ook Erics ouders en zus zijn lekkerbekken en zwaarlijvig. Misschien dat *Obese* hem tot inkeer brengt, dacht ik toen ik de vooraankondiging van het televisieprogramma zag. Niet dus, zelfs mijn zoons en ik mogen niet kijken. Eric doet wel stoer, maar ik weet dat hij diep van binnen ongelukkig is. Geregeld dring ik

Anders dan in Nederland, gaan we in het buitenland soms met ons gezin naar het strand. Ik ben er niet trots op, maar als ik Eric dan met zijn grote, witte lijf in een strandstoeltje zie zitten, schaam ik me voor hem. Dan lukt het niet om affectie te tonen. Natuurlijk voelt hij dat, hij is niet gek. Maar als het zo veel pijn doet, waarom ben ik het dan niet waard om voor te vechten? Aan de andere kant: niemand is altijd gelukkig en elk huisje heeft zijn kruisje. Ik heb vier gescheiden vriendinnen. Van dichtbij maak ik mee hoe vervelend het is om overal in je eentje voor te staan. Nee, dan tien keer liever een afstotelijke vent die voor je door het vuur gaat.

Zoals zo veel mensen met obesitas heeft Eric slaapapneu. Omdat hij keihard snurkt, slapen we apart. Maar van een platonische relatie is geen sprake. Geen seks is voor mij onbespreekbaar. De hang

'Als ik Eric met zijn grote, witte lijf in een strandstoeltje zie zitten, schaam ik me voor hem'

erop aan dat hij een psycholoog moet bezoeken. Mijn adviezen slaat hij in de wind met doodoeners als 'Iedereen heeft wel iets. Ik ben dik.' Dan ben je uitgepraat."

Schaamte voor zijn lijf

"Een eetverslaving vind ik geen reden om te scheiden. Dat kan ik niet verkopen aan onze jongens. En boven alles houd ik nog steeds van Eric. De pluspunten zijn belangrijker dan de minpunten. Mijn man is nog net zo attent en charmant als vroeger, hij is een lieve vader en een zorgzame echtgenoot. Iemand die niet te beroerd is om zijn handen uit te mouwen te steken. En net als vroeger kan hij nog steeds goed luisteren. Behalve als het gesprek op zijn overgewicht komt, dan lijkt hij oostindisch doof. Natuurlijk zijn er momenten in ons huwelijk dat ik denk: gadverdammé. Vaak tijdens de vakantieperiode.

naar intimiteit is groter dan de afkeer voor zijn lichaam. Gek, maar ik kan nog steeds genieten van een vrijpartij. We doen het niet in het donker en Eric draagt op het moment suprême ook echt geen T-shirt. Weet je, met de jaren groei je daarin. Hij is natuurlijk niet van de ene op de andere dag zwaarlijvig geworden. Dat ik mezelf op intieme momenten kan blokken voor zijn vetrollen, is niet vanzelfsprekend. Ik leerde ermee omgaan door de gesprekken met mijn psycholoog. We hebben het vooral over mij, maar af en toe komt ook mijn relatie ter sprake. Dat er op gezette tijden een professional met me meedenkt, kijkt en voelt, me een spiegel voorhoudt, werkt verhelderend. Van een mooi bord kun je niet eten, is een gezegde. Misschien moet ik niet zo zeuren over zijn buitenkant. Eric heeft veel andere talenten. Hij is zo veel meer dan zijn verpakking."